

Ændringsforslagene under Nr. 2 og 3 til § 4 af *samme* (se foran) *vedtoges* med 42 Stemmer mod 5.

Ændringsforslagene under Nr. 4—5 til § 6 af *samme* (se foran) *vedtoges* enstemmig med 49 Stemmer.

Ændringsforslaget under Nr. 6 til § 9 af *samme* (se foran) ansaas som *vedtaget* som Følge af Afstemningen over Ændringsforslag Nr. 1.

Ændringsforslagene under Nr. 7—9 til §§ 9 og 10 af *samme* (se foran) *vedtoges* enstemmig med 50 Stemmer.

Ændringsforslagene Nr. 10, 11, 12 og 13 til samme Paragraf af *samme* (se foran) *vedtoges* med 43 Stemmer mod 11.

Ændringsforslag Nr. 14 til § 11 af *samme* (se foran) *vedtoges* med 45 Stemmer mod 9.

Ændringsforslag Nr. 15 til § 17 af *samme* (se foran) *vedtoges* uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 16 og 17 til §§ 21 og 22 af *samme* (se foran) *vedtoges* med 43 Stemmer mod 2.

Derefter sattes Lovforslaget i dets Helhed under Forhandling.

Ordføreren (Koch). Naar dette Lovforslag i den Skikkelse, det har faaet ved disse Ændringsforslag, forlader os og gaar over til det andet Ting, tror jeg at turde udtale, at Meningerne om Forslagets Fortræffelighed i alt Fald i den Afdeling af Tinget, jeg ellers tilhører, ere meget delte. Jeg har allerede før omtalt, at mange anse Loven for uheldig og for ubetimelig, og at andre stille sig meget køligt til den. I det hele taget tror jeg ikke, at denne Lov vil faa Attest paa at være nogen god Lov. Jeg vil imidlertid haabe, at den vil blive godt modtagen i det andet Ting, og at vi ikke faa den at se mere. Jeg tror ikke, det vil være heldigt for Loven, om vi atter fik den tilbage, og jeg vil ledsage den paa dens Vej med den Udtalelse, som den ærede Ordfører i det andet Ting benyttede, da de sendte Loven over til os. Han ud-

talte da følgende, som jeg med den højt-ærede Formands Tilladelse vil tillade mig at oplæse: „Jeg føler mig overbevist om, at der ogsaa i det andet Ting er en god Vilje til Stede for at gøre noget for vore Landarbejdere, men man kan jo tale om en Sag saa længe — og vi have jo talt ikke saa kort om dette Spørgsmaal — at det til sidst er naturligt, naar det ikke bliver til mere, at der rejses en Tvivl om den gode Hensigt i de Samfundsklasser, som Loven skulde komme til gode. Naar der ikke kommer et Resultat, opstaar der Mistillid til vor gode Vilje, og det er det, vi skulle søge at afværge.“ Denne Udtalelse gør jeg til min, men jeg mener, der maa gives den en anden Adresse end den, den havde forrige Gang.

Johnsen: Inden dette Lovforslag forlader Tinget, vilde jeg gerne tillade mig at minde om en Bemærkning, som findes i Udvalgets Betænkning fra i Fjor, og hvori den høje Regering opfordres til, saa snart det maatte kunne ske, at fremsætte Forslag angaaende Tyende-Spareforeninger her i Landet. Disse Foreninger ville sikkert være et særdeles godt Supplement til denne Lov, idet Formaålet gaar ud paa at lede Landarbejderne ind paa at samment spare den Kapital, som Loven kræver. Desuden er der sikkert adskillige Egne i Landet, hvor Loven ikke vil komme til at virke, saadanne Egne, hvor der allerede nu er Overflødighed paa Huse, og hvor en Landarbejder med en ringe Kapital let kan komme i Besiddelse af et saadant Hus, hvori der jo oftest staar et større Laan fra en Kreditforening. Dertil kommer, at ikke alle Landarbejdere, som opfyldte Betingelserne efter Loven, vilde kunne komme med under denne, men mange af disse vilde kunne hjælpes gennem Tyende-Spareforeninger, eller rettere, de vilde gennem disse Foreninger kunne ledes ind paa at hjælpe sig selv, hvad der jo i alle Tilfælde er det bedste. Overalt og i alle Tilfælde vilde disse Tyende-Spareforeninger sikkert kunne stifte megen Nytte. Men de savne tilstrækkelig pekuniær Støtte, idet det Agitationsmiddel, som de benytte for at vinde Tilslutning, en Sparepræmie i Form af forhøjet Rente, nu tilvejebringes ved frivillige Bidrag fra Kommuner og private. Eftersom Indskuddene vokse i Foreningerne, strække disse Bidrag imidlertid ikke til, da Bidragene ikke vokse lige saa stærkt som Indskuddene. Det var derfor meget ønskeligt, om Staten ogsaa vilde yde sin Med-